

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΣΕΩΝ

Αριθμός Απόφασης

9639/2026

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Δικαστή Αικατερίνη Παναγιώτου, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών, και από την Γραμματέα Ειρήνη Χρυσή.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 09-01-2026 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΩΝ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΩΝ - ΚΑΘΩΝ Η ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: 1.

οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξούσιου δικηγόρου τους Μιχαήλ Κούβαρη του Ιωάννη (ΑΜ ΔΣΑ 031778), ο οποίος κατέθεσε νομότυπα και εμπρόθεσμα προτάσεις και προσκόμισε το υπ' αριθμ. Π6145532/05-01-2026 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣΑ.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ: 1. Υπέρ ης η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΑΛΦΑ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σταδίου αρ. 40, με ΑΦΜ 094014249, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, ως

διαχειρίστριας απαιτήσεων και εντολοδόχου και ειδικού πληρεξουσίου, αντιπροσώπου και αντικλήτου της εταιρείας με την επωνυμία «ORION X SECURITISATION DESIGNATED ACTIVITY COMPANY», με έδρα το Δουβλίνο Ιρλανδίας, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία κατέστη ειδική διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», η οποία εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σταδίου αρ. 40 και εκπροσωπείται νόμιμα, με ΑΦΜ 094014249, η οποία δεν παραστάθηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, 2. Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με επωνυμία «Τράπεζα Eurobank Ανώνυμη Εταιρεία», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Όθωνος αρ. 8, με ΑΦΜ 996866969, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, ως καθολική διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «Τράπεζα Eurobank Ergasias A.E.», η οποία δεν παραστάθηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο και 3. Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΥΠΡΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΛΙΜΙΤΕΔ», που εδρεύει στη Λευκωσία Κύπρου και είναι νόμιμα εγκατεστημένη στην Αθήνα, οδός Λεωφόρος Αλεξάνδρας αρ. 170, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, η οποία δεν παραστάθηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο.

ΤΗΣ ΑΥΤΟΤΕΛΩΣ ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑΣ – υπέρ της 1^{ης} εφεσίβλητης: εταιρείας με την επωνυμία «CERAL HELLAS ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ ΑΠΟ ΔΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ», που εδρεύει στην Καλλιθέα Αττικής, Λεωφόρος Συγγρού αρ. 348, με ΑΦΜ 800715056, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, ως διαχειρίστρια των απαιτήσεων της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «ORION X SECURITISATION DESIGNATED ACTIVITY COMPANY», με έδρα το Δουβλίνο Ιρλανδίας, η οποία εταιρεία κατέστη ειδική διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», η οποία παρεμβαίνουσα εταιρεία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της [REDACTED], [REDACTED] η οποία κατέθεσε νομότυπα και εμπρόθεσμα προτάσεις και προσκόμισε το υπ' αριθμ. Π6159162/13-01-2026 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣΑ..

Οι αιτούντες και ήδη εκκαλούντες άσκησαν ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αχαρνών, ο μὲν πρώτος την από 18-12-2012 αίτησή του και με αριθμό κατάθεσης

δικογράφου [REDACTED] η δε δεύτερη την από 18-12-2012 αίτησή της και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου [REDACTED] περί υπαγωγής τους στην ρύθμιση του Ν. 3869/2010, οι οποίες συνεκδικάσθηκαν και επί των οποίων εκδόθηκε η υπ' αριθμ. [REDACTED] ριστική απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου, η οποία απέρριψε τις αιτήσεις. Κατά της απόφασης αυτής οι εκκαλούντες άσκησαν, ενώπιον της Γραμματείας του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, την από [REDACTED] και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ. [REDACTED] έφεσή τους, αντίγραφο της οποίας κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος δευτεροβάθμιου Δικαστηρίου, με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου Γ.Α.Κ./Ε.Α.Κ. [REDACTED] η οποία προσδιορίστηκε για να συζητηθεί στην ανωτέρω αναγραφόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και εγγράφηκε στο πινάκιο [REDACTED] οπότε και εκφωνήθηκε κατά την σειρά της.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων παραστάθηκαν όπως αναφέρεται παραπάνω και προφορικά και με τις προτάσεις που κατέθεσαν ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σε αυτές.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

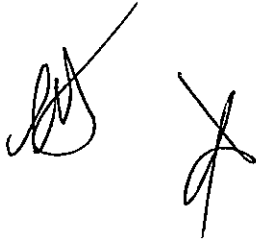
Νόμιμα φέρονται προς εκδίκαση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου: Α) η ανωτέρω αναφερόμενη έφεση και Β) η ασκηθείσα προφορικώς και με τις προτάσεις ανωτέρω αναφερόμενη αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση, οι οποίες πρέπει να ενωθούν και να συνεκδικασθούν λόγω της προδήλου μεταξύ τους σχέσης κυρίου και παρεπομένου, καθόσον αφορούν τους ίδιους διαδίκους, υπάγονται στην ίδια διαδικασία, στην αρμοδιότητα του ίδιου Δικαστηρίου και από τη συνεκδίκασή τους διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης και επέρχεται επιπλέον μείωση των εξόδων αυτής (άρθρα 31§1, 246 και 524§1 ΚΠολΔ).

Από τις προσκομιζόμενες μετ' επικλήσεως από τους εκκαλούντες υπ' αριθμ. [REDACTED] εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Αθανασίου Νικ. Μπουσδούνη, αποδεικνύεται ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση έφεσης επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, με

επιμέλεια των εκκαλούντων, στις εφεσίβλητες, με την πράξη κατάθεσης και κλήση προς συζήτηση για την αρχική δικάσιμο, οι οποίοι δεν εκπροσωπήθηκαν στο ακροατήριο από πληρεξούσιο δικηγόρο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του πινακίου, ήτοι πρέπει να δικαστούν ερήμην, ωστόσο η υπόθεση θα συζητηθεί σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (αρ. 524 § 4, 741, 764 § 2 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με αρ. 3 του ν. 3869/2010 ΚΠολΔ).

Η κρινόμενη έφεση, κατά της υπ' αριθμ. 100/2021 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αχαρνών, η οποία εκδόθηκε κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις (ά. 14 ν. 3869/2010, ά. 495, 500, 511, 513, 516, 517, 518, 741, 761 ΚΠολΔ) και είναι εμπρόθεσμη, καθώς ασκήθηκε εντός της προθεσμίας δύο (2) ετών από την δημοσίευση της εκκαλουμένης οριστικής απόφασης (βλ. την ημερομηνία δημοσίευσης της εκκαλουμένης στις 29-04-2021, σε συνδυασμό με την έκθεση κατάθεσης δικογράφου της κρινόμενης έφεσης, όπου αναγράφεται ως ημερομηνία κατάθεσής της στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο η 04-07-2022 [άρθρα 144, 495, 511, 513§1, 516§1 (όπως αυτό ίσχυε πριν την τροποποίησή του με το άρθρο 27 του Ν. 4842/2021), 517, 518§2 (όπως αυτό ίσχυε πριν την τροποποίησή του με το άρθρο 43 του Ν. 5221/2025) και 741 ΚΠολΔ], ενώ δεν προκύπτει από τα έγγραφα, ούτε οι διάδικοι το επικαλούνται, επίδοση της εκκαλουμένης. Προσέτι, φέρεται παραδεκτά προς συζήτηση ενώπιον του αρμόδιου καθ' ύλην και κατά τόπον παρόντος Δικαστηρίου [άρθρα 17Α (όπως αυτό ίσχυε πριν την κατάργησή του με το άρθρο 52 του Ν. 5134/2024) και 741 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με τα άρθρα 3 και 14 του Ν. 3869/2010], κατά την προκείμενη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρα 741 επ. ΚΠολΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 3 του Ν. 3869/2010), ενώ για το παραδεκτό της κατατέθηκε το προβλεπόμενο στις διατάξεις των άρθρων 495§3Α εδ. α' (πριν την κατάργησή του) και 741 ΚΠολΔ παράβολο (βλ. την αναφορά της Γραμματείας του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου στην έκθεση κατάθεσης του υπό κρίση δικογράφου περί της κατάθεσης του υπ' αριθμ. 513723220952 e-Παραβόλου). Πρέπει, επομένως, η κρινόμενη έφεση να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω κατά την ίδια διαδικασία ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Η ασκούμενη, κατά τις διατάξεις του άρθρου 83 ΚΠολΔ, αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση δημιουργεί περιορισμένου περιεχομένου επιγενόμενη αναγκαία

ομοδικία του παρεμβαίνοντος με τον υπέρ ου η παρέμβαση, στο μέτρο που ο παρεμβαίνων θεωρείται ως, κατά πλάσμα δικαίου, αναγκαίος ομόδικος, με τις παρεχόμενες δικονομικές εξουσίες αυτού, χωρίς, όμως, να έχει στη διάθεσή του διαδικαστικές ευχέρειες που προσιδιάζουν αποκλειστικά στο πρόσωπο του κυρίου διαδίκου (ΑΠ 1564/2017, ΑΠ 727/2017, ΑΠ 1485/2006, ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ. 78/2017 Αρμ. 2017, 1156, ΜΕφΠειρ. 583/2014, ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ. 3990/2009 ΕΛΛΔ/νη 2010, 233, 251, ΕφΑθ. 2809/2008 ΕΛΛΔ/νη 2011, 183). Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 274 παρ. 2 ΚΠολΔ, ορίζεται ότι «Αν εκείνος που άσκησε πρόσθετη παρέμβαση λάβει μέρος κανονικά στη δίκη, τότε ... β] αν δεν λάβει μέρος κανονικά στη δίκη μόνο εκείνος υπέρ του οποίου ασκήθηκε η παρέμβαση, το δικαστήριο συζητεί την υπόθεση ερήμην του μεταξύ εκείνου που άσκησε την παρέμβαση και του αντιδίκου εκείνου υπέρ του οποίου ασκήθηκε η παρέμβαση», ενώ σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 76 παρ. 1 εδ. τελευταίο ΚΠολΔ, σε περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας, ο απολειπόμενος διάδικος αντιπροσωπεύεται από τους παριστάμενους, υπό την έννοια ότι θεωρείται ότι παρίσταται και αυτός, ότι συμμετέχει στη συζήτηση και ότι ενεργεί με τον ίδιο τρόπο που ενεργεί και ο παριστάμενος αναγκαίος ομόδικός του, γι' αυτό και η διαδικασία διεξάγεται, σαν να ήταν παρών και ο απών αναγκαίος ομόδικος (βλ. ΑΠ 192/2012, ΑΠ 1332/2011, ΑΠ 1230/2008, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1145/2007 ΝοΒ 2007, 1828, ΕφΛαρ. 343/2012 Δικογραφία 2012, 698, ΕφΙωαν. 75/2005 ΕΛΛΔ/νη 2006, 859, ΕφΑθ. 205/2002 Αρμ. 2003, 840). Εξάλλου, οι διατάξεις περί ομοδικίας του ΚΠολΔ εφαρμόζονται και στη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (ΚΠολΔ 741).

Με την αυτοτελή πρόσθετη παρέμβασή της η προσθέτως παρεμβαίνουσα ανώνυμη εταιρία ιστορεί ότι, δυνάμει της από 20-04-2020 συμφωνίας μεταξύ της αλλοδαπής εταιρίας ειδικού σκοπού με την επωνυμία «ORION X SECURITISATION DESIGNATED ACTIVITY COMPANY» και της 1^{ης} εφεσίβλητης, μεταβιβάσθηκε από τη δεύτερη στην πρώτη το χαρτοφυλάκιο απαιτήσεων της από δάνεια και πιστώσεις, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και οι αξιώσεις αυτής κατά των εκκαλούντων, που διαλαμβάνονται στην κρινόμενη αίτηση, καταχωρίσθηκε, δε, η ως άνω συμφωνία στο οικείο δημόσιο βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών με αριθμό πρωτοκόλλου 135/20-04-2020, στον τόμο 12 με αριθμό 125. Ότι η διαχείριση των επίδικων απαιτήσεων ανατέθηκε στην προσθέτως παρεμβαίνουσα ανώνυμη εταιρεία, δυνάμει της από 18-06-2021 σύμβασης διαχείρισης απαιτήσεων, η οποία

καταχωρίσθηκε στο οικείο δημόσιο βιβλίο του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών με αριθμό πρωτοκόλλου 206/22-06-2021, στον τόμο 12 με αριθμό 196. Ότι, επομένως, δικαιολογεί έννομο συμφέρον να παρέμβει υπέρ της αρχικής διαδίκου προς απόκρουση της έφεσης, εφόσον δεσμεύεται από την ισχύ, το δεδουλευμένο και την εκτελεστικότητα της απόφασης που θα εκδοθεί, ζητεί, δε, να γίνει απορριφθεί η έφεση, να απορριφθούν οι αρχικές αιτήσεις και να καταδικασθούν οι εκκαλούντες στην καταβολή των δικαστικών της εξόδων. Ότι, επομένως, η ίδια, η οποία έχει νομίμως αδειοδοτηθεί από την Τράπεζα της Ελλάδος ως Εταιρία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις, νομιμοποιείται πλέον στην άσκηση κάθε ενδίκου βοηθήματος ως μη δικαιούχος διάδικος, και δικαιολογεί έννομο συμφέρον να παρέμβει υπέρ της αρχικής διαδίκου. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η πρόσθετη παρέμβαση αρμοδίως εισάγεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, στο οποίο εκκρεμεί η κύρια δίκη της έφεσης (άρθρο 31§1 ΚΠολΔ) και έχει ασκηθεί παραδεκτά με προφορική δήλωση που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και με τις προτάσεις. Επομένως, η ως άνω πρόσθετη παρέμβαση, η οποία έχει σαφώς χαρακτήρα αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, είναι παραδεκτή και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 68, 76 - 78, 80, 81§1, 83, 225§§1 και 2 και 325§2 ΚΠολΔ, 2§4 του Ν. 4354/2015, με αποτέλεσμα μεταξύ της κυρίας διαδίκου-1^{ης} εφεσίβλητης και της προσθέτως υπέρ αυτής παρεμβαίνουσας να δημιουργηθεί σχέση επιγενόμενης αναγκαίας ομοδικίας (ΟΛΑΠ 1/2023, ΝΟΜΟΣ), ενώ από τα προσκομιζόμενα έγγραφα, που ιστορούνται και ανωτέρω, αποδεικνύεται το έννομο συμφέρον της προς άσκηση της κρινόμενης παρέμβασης. Σημειώνεται ότι η αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα, ως αναγκαία ομόδικος της αρχικής διαδίκου 1^{ης} εφεσίβλητης - υπέρ ης η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση τραπεζικής εταιρίας, δεν νομιμοποιείται μεν να διεξάγει την κύρια δίκη, υπεισερχόμενη στη θέση της αρχικής διαδίκου, ωστόσο η τελευταία θεωρείται ότι αντιπροσωπεύεται από την αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα και, συνεπώς, καίτοι απύουσα η εκκαλούσα, ένεκα της μη παράστασής της, δεν ερημοδικάζεται, αλλά θεωρείται εκπροσωπούμενη από την παρούσα ομόδικό της (άρθρα 76§1 και 83 ΚΠολΔ), εφόσον αυτή έχει νομίμως κλητευθεί, σύμφωνα και με τα προεκτεθέντα.

Με τις ανωτέρω αναφερόμενες αιτήσεις τους ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αχαρνών, οι αιτούντες και ήδη εκκαλούντες, επικαλούμενοι έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και ότι έχουν περιέλθει χωρίς δόλο σε γενική και μόνιμη αδυναμία

πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους προς τις πιστώτριές τους, τις οποίες οφειλές αναλυτικά αναφέρουν, ζήτησαν, με βάση τις διατάξεις του Ν. 3869/2010, και αφού ληφθούν υπόψη η περιουσιακή και οικογενειακή τους κατάσταση, τα εισοδήματά τους και οι αναγκαίες δαπάνες διαβίωσής τους, που εξέθεταν αναλυτικά, την ρύθμιση των χρεών τους, σύμφωνα με το διαλαμβανόμενο στην αίτηση σχέδιο διευθέτησης των οφειλών του, καθώς και να εξαιρεθεί από τη ρευστοποίηση η αναφερόμενη στην αίτηση κύρια κατοικία τους. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απέρριψε τις αιτήσεις ως κατ' ουσίαν αβάσιμες. Κατά της απόφασης αυτής παραπονούνται τώρα οι εκκαλούντες με την κρινόμενη έφεσή τους, για τους λόγους που αναφέρονται σε αυτήν, οι οποίοι, κατ' εκτίμηση του δικογράφου, ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, αιτούμενοι να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη και να γίνουν δεκτές οι αιτήσεις τους.

Βασική προϋπόθεση, ως προς την υπαγωγή του οφειλέτη στις ρυθμίσεις του Ν. 3869/2010, συνιστά η αποδεδειγμένη και μόνιμη (και όχι απλώς παροδική) περιέλευση αυτού σε αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών του, ανεξάρτητα από το εάν αυτή υπήρχε κατά την ανάληψη των χρεών ή επήλθε μεταγενέστερα, αλλά δεν πρέπει να οφείλεται σε δόλο του, τη συνδρομή του οποίου επικαλείται και αποδεικνύει ο πιστωτής. Η μη πληρωμή των χρεών, για να είναι νομικά σημαντική, πρέπει να είναι μόνιμη και να μην οφείλεται σε παροδικά αίτια ή μεταβατικές καταστάσεις. Αν πρόκειται για αδυναμία πληρωμής, κατά κανόνα, είναι πραγματικό ζήτημα, το οποίο δύναται να κριθεί από τη συνολική κατάσταση του οφειλέτη, από τη συνολική συμπεριφορά τον πιστωτών του στο κρίσιμο χρονικό σημείο και την αναμενόμενη εξέλιξη στο μέλλον (ΑΠ 52/2019, ΕΕμπΔ 2019, 695). Είναι αρνητική ένδειξη για την αδυναμία πληρωμών το γεγονός ότι ο οφειλέτης δεν έχει υποστεί εργασιακές αλλαγές ή μειώσεις εισοδήματος ή το γεγονός ότι ικανοποιούσε τις πληρωμές στο παρελθόν, με τα ίδια ή μικρότερα εισοδήματα (Ι. Βενιέρης, ό. π., σ. 144, παρ. 271). Το βάρος της απόδειξης για τη μόνιμη αδυναμία πληρωμής φέρει ο αιτών οφειλέτης (ΑΠ 951/2015). Τούτο, γιατί αποτελεί στοιχείο του δικαιώματος του οφειλέτη να ενταχθεί στη ρύθμιση του νόμου. Τέλος, πρέπει, κατά το χρονικό σημείο κατάθεσης της αίτησης, ο οφειλέτης να βρίσκεται ήδη σε αδυναμία πληρωμών. Και πρέπει αυτή η κατάσταση να διατηρηθεί μέχρι και τη συζήτηση στο ακροατήριο, διαφορετικά παύουν να υπάρχουν το έννομο συμφέρον

και η ανάγκη προστασίας του οφειλέτη. Η διατύπωση του άρθρου 1 παρ.1 του Ν. 3869/2010 («δικαιούνται να υποβάλλουν») είναι τέτοια, ώστε να αποτελεί η κατάσταση αυτή συστατική προϋπόθεση, ακόμα και για την κατάθεση της αίτησης, και όχι μόνο για τη συζήτηση της αίτησης ή για την τελική δικαστική ρύθμιση (ΕιρΘεσ. 1661/2020, ΝΟΜΟΣ). Η κατάσταση δε αυτή, που πρέπει ήδη να υπάρχει κατά την κατάθεση της αίτησης και να διατηρείται μέχρι τη συζήτησή της στο Ειρηνοδικείο, πρέπει να υφίσταται και στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αν η απόφαση του Ειρηνοδικείου εφεσιβληθεί. Αν ενδιάμεσα ο οφειλέτης εξέλθει της κατάστασης αυτής, δεν θα υπαχθεί στη διαδικασία του Ν. 3869/2010, καθώς θα δύναται πλέον να ικανοποιεί τις απαιτήσεις των πιστωτών του αυτοδύναμα, χωρίς τη δικαστική επέμβαση εκ του Ν. 3869/2010 (Ι. Βενιέρης, ό. π., σ. 151, παρ. 290). Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 1 και 8 του Ν. 3869/2010, διά των οποίων προβλέπεται η δυνατότητα του φυσικού προσώπου να απαλλάσσεται από τα χρέη αυτού, όταν δεν έχει ρευστοποιήσιμα περιουσιακά στοιχεία, ούτε επαρκούν τα τρέχοντα και προσδοκώμενα εισοδήματά του, για την εξυπηρέτησή τους, ώστε να συνδυάζεται η μεγαλύτερη δυνατή ικανοποίηση των πιστωτών με την ανάκτηση της οικονομικής ελευθερίας του οφειλέτη και τη στοιχειώδη διαφύλαξη της προσωπικής αξιοπρέπειας αυτού και των προστατευόμενων μελών της οικογένειάς του, προκύπτει ότι βασική προϋπόθεση, ως προς την υπαγωγή του οφειλέτη στις ρυθμίσεις του Ν. 3869/2010, συνιστά η αποδεδειγμένη και μόνιμη (και όχι απλώς παροδική) περιέλευση αυτού σε αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών του, ανεξάρτητα από το εάν αυτή υπήρχε κατά την ανάληψη των χρεών ή επήλθε μεταγενέστερα, αλλά δεν πρέπει να οφείλεται σε δόλο του, τη συνδρομή του οποίου επικαλείται και αποδεικνύει ο πιστωτής. Αδυναμία πληρωμών σημαίνει ανικανότητα του οφειλέτη να εξοφλήσει τους πιστωτές αυτού, εξαιτίας έλλειψης ρευστότητας, ήτοι έλλειψης όσων χρημάτων απαιτούνται, για να μπορεί ο οφειλέτης να ανταποκρίνεται στα ληξιπρόθεσμα χρέη του, έστω κι αν έχει ακίνητη ή άλλη περιουσία, η οποία δεν είναι, όμως, δυνατό να ρευστοποιηθεί αμέσως. Για τον προσδιορισμό της ρευστότητας λαμβάνεται υπόψη το εισόδημα του οφειλέτη. Ως βασικά κριτήρια, για τον καθορισμό του καταβλητέου μηνιαίου ποσού, τάσσονται από το ένα μέρος τα εισοδήματα του οφειλέτη από οποιαδήποτε πηγή και, ιδίως, από την εργασία αυτού και η δυνατότητα συνεισφοράς του συζύγου στα βάρη της

(υπαρκτής και ενεργής) έγγαμης συμβίωσης και από το άλλο μέρος οι βιοτικές ανάγκες (όχι απλώς οι στοιχειώδεις) του οφειλέτη και των προστατευόμενων μελών της οικογένειάς του, ώστε να καλύπτεται ένα επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης αυτών, για την εξασφάλιση του οποίου να μην τυγχάνει απολύτως αναγκαίο το ποσό που ορίζεται ως καταβλητέα μηνιαία καταβολή για την εξόφληση των χρεών. Αν η σχέση αυτή είναι αρνητική, υπό την έννοια ότι η ρευστότητά του δεν επιτρέπει σ' αυτόν να ανταποκριθεί στον όγκο των οφειλών του και στην κάλυψη των βιοτικών του αναγκών, υφίσταται μόνιμη αδυναμία πληρωμής. Για τον προσδιορισμό της ρευστότητας λαμβάνεται υπόψη, όχι μόνον το εισόδημα του οφειλέτη, αλλά και η λοιπή περιουσία αυτού, κινητή και ακίνητη, η οποία μπορεί να ρευστοποιηθεί, ώστε να ικανοποιηθούν οι πιστωτές. Ως προς την αξιολόγηση της προμνημονευθείσας σχέσης ρευστότητας, δηλαδή ληξιπρόθεσμων οφειλών και βιοτικών αναγκών, λαμβάνεται υπόψη τόσο η παρούσα κατάσταση ρευστότητας του οφειλέτη όσο και αυτή που διαμορφώνεται σε βαθμό πιθανολογούμενης βεβαιότητας (ΜΠρΠατρ. 98/2021, ΝΟΜΟΣ). Η μη πληρωμή των χρεών, για να είναι νομικά σημαντική, πρέπει να είναι μόνιμη και να μην οφείλεται σε παροδικά αίτια ή μεταβατικές καταστάσεις. Μόνιμη αδυναμία πληρωμής δεν υπάρχει ακόμη, αν ο οφειλέτης πρέπει μεν προσωρινώς να αναστείλει τις πληρωμές του, αλλά επιτρέπεται να αναμένει ότι, μετά την παρέλευση ολίγων ημερών, θα δύναται να ικανοποιήσει τους πιστωτές του. Η μονιμότητα της αδυναμίας πληρωμής χρεών δυνατό να οφείλεται σε διάφορα αίτια, όπως π.χ. απόλυση του οφειλέτη από την εργασία του και περιέλευσή του σε κατάσταση ανεργίας, χωρίς να διαφαίνεται επί του παρόντος δυνατότητα για ανάληψη νέας εργασίας, η μείωση μισθού ή σύνταξης και το σοβαρό πρόβλημα υγείας. Αν πρόκειται για αδυναμία πληρωμής, κατά κανόνα, είναι πραγματικό ζήτημα, το οποίο δύναται να κριθεί από τη συνολική κατάσταση του οφειλέτη, από τη συνολική συμπεριφορά των πιστωτών του στο κρίσιμο χρονικό σημείο και την αναμενόμενη εξέλιξη στο μέλλον (ΑΠ 52/2019, ΕΕμπΔ 2019, 695). Είναι αρνητική ένδειξη για την αδυναμία πληρωμών το γεγονός ότι ο οφειλέτης δεν έχει υποστεί εργασιακές αλλαγές ή μειώσεις εισοδήματος ή το γεγονός ότι ικανοποιούσε τις πληρωμές στο παρελθόν, με τα ίδια ή μικρότερα εισοδήματα (Ι. Βενιέρης, ό. π., σ. 144, παρ. 271). Το βάρος της απόδειξης για τη μόνιμη αδυναμία πληρωμής φέρει ο αιτών οφειλέτης (ΑΠ 951/2015). Τούτο, γιατί αποτελεί στοιχείο του δικαιώματος του

οφειλέτη να ενταχθεί στη ρύθμιση του νόμου. Αν τέτοια δεν υποδεικνύεται, γιατί ο οφειλέτης εξυπηρετεί τα χρέη του προς τους πιστωτές ή γιατί έχει προβεί σε ρύθμιση αυτών, τότε η αίτηση απορρίπτεται ως αβάσιμη (Κρητικός, «Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων με βάση το Ν. 3869/2010 όπως ισχύει μετά τις επελθούσες νομοθετικές μεταβολές», 4η αναθεωρημένη έκδοση, 2016, σ. 44, παρ. 18). Η πρόσκαιρη οικονομική στενότητα, η παροδική/περιοδική αδυναμία πληρωμών, κάποιες μεταβατικές καταστάσεις, ακόμα και η απλή δυστροπία, δεν οδηγούν σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών. Για αυτό και δεν αρκεί η επαπειλούμενη αδυναμία πληρωμών, προκειμένου να ενταχθεί ο οφειλέτης στη διαδικασία του Ν. 3869/2010, σε αντίθεση με τον Πτωχευτικό Κώδικα, στον οποίο ρητώς προβλέπεται ότι αρκεί η επαπειλούμενη αδυναμία πληρωμών. Σημασία έχει μόνο η ρευστότητα προς ικανοποίηση των απαιτήσεων των πιστωτών. Αντιθέτως, η υπαγωγή του οφειλέτη στη διαδικασία και η αναγνώριση της αδυναμίας του προς πληρωμή δεν εξαρτώνται ούτε από τον αριθμό των χρεών που φέρει ούτε και από το ύψος αυτών. Πρέπει να τονιστεί ότι η υπερχρέωση δεν ταυτίζεται με την έννοια της αδυναμίας πληρωμών, με αποτέλεσμα, όποιος είναι υπερχρεωμένος, να μην αντιμετωπίζεται αυτοδικαίως και ως πρόσωπο σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Μπορεί ο νόμος να τιτλοφορείται με τέτοιο τρόπο, ώστε να αφορά τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα, αλλά η έννοια αυτή χρησιμοποιείται με κοινωνική διάσταση, και όχι νομική. Σημασία έχει η αδυναμία του προσώπου να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των δανειστών του, και όχι η υπερχρέωση του. Αυτό οφείλεται και στο γεγονός ότι το υπερχρεωμένο φυσικό πρόσωπο μπορεί, σε κάποιες περιπτώσεις, να δύναται να ικανοποιεί τις υποχρεώσεις του προς τρίτους και έτσι να αποκλείεται η αδυναμία πληρωμών. Και αντιστρόφως, κάποιο πρόσωπο βρίσκεται σε αδυναμία πληρωμών και δικαιούται να υπαχθεί στο νόμο, καθώς δεν δύναται να ικανοποιήσει τους δανειστές του, ακόμα και στην περίπτωση κατά την οποία δεν είναι υπερχρεωμένο. Αποτέλεσμα των παραπάνω είναι ότι ο οφειλέτης μπορεί να βρίσκεται σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμών, ακόμα και αν οφείλει συνολικώς μικρά ποσά ή οφείλει μόνο μία απαίτηση. Επίσης, ο οφειλέτης πρέπει να έχει παύσει να πληρώνει γενικά. Η πληρωμή από τον οφειλέτη μεμονωμένων χρεών δεν εκφράζει οπωσδήποτε δυνατότητα πληρωμής. Η μη πληρωμή από τον οφειλέτη κάποιων από τα χρέη του δεν εκφράζει, αντιθέτως, οπωσδήποτε αδυναμία πληρωμής. Κρίσιμο είναι, αν ο

οφειλέτης, κατά την αντίληψη των συναλλαγών, εκπληρώνει γενικά, κατά κύριο λόγο, τις υποχρεώσεις του ή όχι. Δεν γίνεται δεκτός ο ισχυρισμός περί αδυναμίας πληρωμών, αν ο οφειλέτης εξοφλεί τα χρέη του με επαρκές εισόδημα, μέχρι ενός χρονικού σημείου, και, έπειτα, σταματήσει, αν και δεν έχει αλλάξει το ύψος των εισοδημάτων του (ΕιρΑθ. 23/2011, ΕιρΑθ. 24/2011 αδημ. στο νομικό τύπο). Επίσης, δεν γίνεται δεκτή η αδυναμία πληρωμών, αν ο οφειλέτης έχει υποστεί μειώσεις εισοδημάτων, αλλά μικρού ύψους, μη ικανές να δικαιολογήσουν την περιέλευσή του σε αδυναμία πληρωμών. Κατ' ουσία, και με δεδομένη την κοινωνική αποκατάσταση των υπερχρεωμένων, που προωθεί ο συγκεκριμένος νόμος, ο οφειλέτης βρίσκεται σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμών, αν, με βάση τα εισοδήματά του, δύναται να εξοφλεί ακόμα και το σύνολο των χρεών του, αλλά σε βάρος ακόμα και των στοιχειωδών αναγκών του (ΕιρΛαυρ. 122/2013, ΤΝΠ ΔΣΑ). Τέλος, πρέπει, κατά το χρονικό σημείο κατάθεσης της αίτησης, ο οφειλέτης να βρίσκεται ήδη σε αδυναμία πληρωμών. Και πρέπει αυτή η κατάσταση να διατηρηθεί μέχρι και τη συζήτηση στο ακροατήριο, διαφορετικά παύουν να υπάρχουν το έννομο συμφέρον και η ανάγκη προστασίας του οφειλέτη. Η διατύπωση του άρθρου 1 παρ.1 του Ν. 3869/2010 («δικαιούνται να υποβάλλουν») είναι τέτοια, ώστε να αποτελεί η κατάσταση αυτή συστατική προϋπόθεση, ακόμα και για την κατάθεση της αίτησης, και όχι μόνο για τη συζήτηση της αίτησης ή για την τελική δικαστική ρύθμιση (ΕιρΘεσ. 1661/2020, ΝΟΜΟΣ). Η κατάσταση δε αυτή, που πρέπει ήδη να υπάρχει κατά την κατάθεση της αίτησης και να διατηρείται μέχρι τη συζήτησή της στο Ειρηνοδικείο, πρέπει να υφίσταται και στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αν η απόφαση του Ειρηνοδικείου εφεσιβληθεί. Αν ενδιάμεσα ο οφειλέτης εξέλθει της κατάστασης αυτής, δεν θα υπαχθεί στη διαδικασία του Ν. 3869/2010, καθώς θα δύναται πλέον να ικανοποιεί τις απαιτήσεις των πιστωτών του αυτοδύναμα, χωρίς τη δικαστική επέμβαση εκ του Ν. 3869/2010 (Ι. Βενιέρης, ό. π., σ. 151, παρ. 290).

Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 9 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, όπως ίσχυε, μετά την τροποποίησή του με το Ν. 4161/2013, αλλά, πριν από την τροποποίησή του, διαδοχικά, με τους Ν. 4336/2015 και Ν. 4346/2016, «ο οφειλέτης μπορεί να υποβάλει στο δικαστήριο πρόταση εκκαθάρισης, ζητώντας να εξαιρεθεί από την εκποίηση βεβαρμένο ή μη με εμπράγματα ασφάλεια ακίνητο, που χρησιμεύει ως κύρια κατοικία του, εφόσον τούτο δεν υπερβαίνει το προβλεπόμενο από τις ισχύουσες

διατάξεις όριο αφορολόγητης απόκτησης πρώτης κατοικίας, προσαυξημένο κατά πενήντα τοις εκατό. Στην περίπτωση αυτή το δικαστήριο ρυθμίζει την ικανοποίηση απαιτήσεων των πιστωτών σε συνολικό ποσό που μπορεί να ανέρχεται μέχρι και στο ογδόντα τοις εκατό (80%) της αντικειμενικής αξίας του ακινήτου της κύριας κατοικίας. Η ρύθμιση μπορεί να προβλέπει και περίοδο χάριτος. Η εξυπηρέτηση της οφειλής γίνεται με επιτόκιο που δεν υπερβαίνει αυτό της ενήμερης οφειλής ή το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο που ίσχυε σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος κατά τον τελευταίο μήνα για τον οποίο υφίσταται μέτρηση, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, ή, σε περίπτωση καθορισμού σταθερού επιτοκίου, το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου για ανάλογη της ρύθμισης περίοδο, όπως ομοίως προκύπτει από το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος, και χωρίς ανατοκισμό. Οι απαιτήσεις των πιστωτών που έχουν εμπράγματα ασφάλεια στο ακίνητο ικανοποιούνται προνομιακά από τις καταβολές του οφειλέτη με βάση την παρούσα παράγραφο». Σημειωτέον, το παρόν δευτεροβάθμιο Δικαστήριο εφαρμόζει τον κανόνα δικαίου που ισχύει κατά το χρόνο έκδοσης – δημοσίευσης της απόφασής του, επί της έφεσης (βλ. τις ΑΠ 633/2018, ΝΟΜΟΣ, και ΑΠ 236/2015 ΧρΙΔ 2015, 432), πλην, όμως, στην προκείμενη περίπτωση, δεν θα εφαρμοστεί η διάταξη του άρθρου 9 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, όπως ίσχυε, μετά την τροποποίησή της με το Ν. 4336/2015, καθότι, με την παρ. 5 του άρθρου 8 των μεταβατικών διατάξεων του ανωτέρω νόμου, οι διατάξεις αυτού εφαρμόζονται επί των αιτήσεων που κατατίθενται μετά την εισαγωγή του (δηλ. μετά την 14-08-2015), αλλά ούτε όπως η ίδια διάταξη έχει τροποποιηθεί με το Ν. 4346/2015, γιατί, σύμφωνα με την παρ. 11 του άρθρου 14 του Ν. 4346/2015, η εφαρμογή του άρθρου 14 του ανωτέρω νόμου, στο οποίο περιλαμβάνεται και η τροποποίηση του άρθρου 9 του Ν. 3869/2010, αρχίζει από την 01-01-2016 και δεν καταλαμβάνει εκκρεμείς υποθέσεις και αιτήσεις, που κατατέθηκαν έως και την 31-12-2015 (ad hoc ΜΠρΠατρ. 333/2021 και ΜΠρΠατρ. 381/2020, ΝΟΜΟΣ). Το Δικαστήριο είναι υποχρεωμένο να δεχθεί το αίτημα αυτό, μη δυνάμενο να προβεί σε έλεγχο σκοπιμότητας ή σε στάθμιση των συμφερόντων των πιστωτών και των οφειλετών (βλ. Βενιέρη, ό. π., σ. 622, παρ. 1443). Σημασία δεν έχει η αξία κτήσης της κατοικίας (τίμημα πώλησης), ούτε η αντικειμενική αξία του ακινήτου που αναγράφεται στο συμβόλαιο, ούτε η

αντικειμενική αξία του ακινήτου κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησης, αλλά η αντικειμενική αξία του ακινήτου κατά τη συζήτηση της αίτησης (Βενιέρης, ό. π., σ. 613, παρ. 1426, και σ. 620, παρ. 1438). Για τον ίδιο λόγο, δεν έχει σημασία το ποσό δανείου που τυχόν έλαβε ο οφειλέτης, για να αποκτήσει την κύρια κατοικία, ούτε και το ποσό της προσημείωσης ή της υποθήκης, που έχει εγγραφεί προς εξασφάλιση (Βενιέρης, ό. π., σ. 613, παρ. 1426). Η εξαίρεση αυτή της κύριας κατοικίας του οφειλέτη από τη ρευστοποίηση εκπορεύεται, καταρχάς, από την ανάγκη προστασίας του υπερχρεωμένου οφειλέτη, ώστε να αποκατασταθεί γενικά η κοινωνική συνοχή (που αποτελεί πάντοτε σκοπό του θετού δικαίου), η οποία έχει διαρραγεί, λόγω του μεγάλου αριθμού ιδιωτών οφειλετών στο κοινωνικό πεδίο των συμβατικών εννόμων σχέσεων προς πιστωτικά ιδρύματα, αλλά και, ειδικά, ώστε να παρασχεθεί η δυνατότητα σε έκαστο υπερχρεωμένο κοινωνό (φυσικό πρόσωπο) να αποτελέσει εκ νέου δυναμικό παράγοντα της οικονομικής-συναλλακτικής κοινωνίας. Δικαιολογείται, όμως, ειδικότερα από την ανάγκη προστασίας της κύριας κατοικίας του, η οποία, υπό την έννοια της οικογενειακής στέγης, ως κοινωνικό αγαθό, απολαμβάνει συνταγματικής προστασίας, κατ' άρθρο 21 του Συντάγματος.

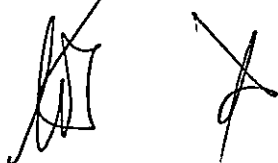
Από την επανεκτίμηση του συνόλου των εγγράφων που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, είτε προς άμεση απόδειξη, είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, μερικά από τα οποία αναφέρονται στη συνέχεια, χωρίς ωστόσο να παραλείπεται κανένα για την ουσιαστική διάγνωση της υπόθεσης, λαμβανομένων υπόψη και των προσκομιζόμενων το πρώτον ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου αποδεικτικών μέσων (κατ' άρθρο 529§1 σε συνδυασμό με άρθρο 741 ΚΠολΔ), αφού δεν συντρέχουν εν προκειμένω οι κατά την παράγραφο 2 του άρθρου 529 ΚΠολΔ λόγοι απόκρουσής τους, τις ομολογίες που συνάγονται από τους ισχυρισμούς των διαδίκων, από τα διδάγματα της κοινής πείρας και της λογικής, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), σε συνδυασμό και με την αυτεπάγγελτη έρευνα των γεγονότων (άρθρο 744 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι αιτούντες-εκκαλούντες, ο μεν πρώτος γεννηθείς το έτος 1977, η δε δεύτερη γεννηθείσα το έτος 1984, είναι σύζυγοι και έχουν αποκτήσει τρία ανήλικα εισέτι τέκνα, γεννηθέντα τα έτη 2016, 2019 και 2021, τα οποία ως εκ τούτου τυγχάνουν προστατευόμενα μέλη της οικογένειας. Ο αιτών εργαζόταν ως συμβασιούχος εργάτης καθαριότητας στον Δήμο Κηφισιάς, με

διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, οκτάμηνης διάρκειας, ανανεούμενες συνεχώς από το έτος 2008 έως και τις 15-06-2006, με μισθό 775,68 ευρώ. Έκτοτε, κατέστη άνεργος, ενώ προσκομίζει εκ νέου μηνιαία εκκαθαριστικά μισθοδοσίας των μηνών Οκτωβρίου και Νοεμβρίου του έτους 2025, στα οποία εμφανίζεται ότι εισπράττει 1.009,47 ευρώ μισθό. Η αιτούσα, η οποία επίσης απασχολούνταν στον Δήμο Κηφισιάς με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου, με μηνιαίο μισθό ποσού 615,59 ευρώ, από τις 06-07-2012 έμεινε άνεργη, εισπράττοντας επίδομα ανεργίας ύψους 360 ευρώ, έως και τον Ιανουάριο 2013. Προσκομίζει εκ νέου μηνιαία εκκαθαριστικά μισθοδοσίας των μηνών Οκτωβρίου και Νοεμβρίου του έτους 2025, στα οποία εμφανίζεται ότι εισπράττει 550,21 ευρώ μισθό. Ήτοι, σε παρόντα χρόνο, το οικογενειακό εισόδημα της οικογένειας ανέρχεται σε ποσό 1.559,68 ευρώ μηνιαίως, προσαυξανόμενο από τα επιδόματα τέκνων. Όσον αφορά δε τα συνολικά οικογενειακά εισοδήματα των αιτούντων, λεκτέα τα ακόλουθα: Σύμφωνα με τα φορολογικά στοιχεία-εκκαθαριστικά σημειώματα που προσκομίζουν, το ετήσιο οικογενειακό εισόδημά τους διαμορφώθηκε ως εξής κατά τα ακόλουθα έτη: Το οικονομικό έτος 2007 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 8.983,05 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, ήτοι το ετήσιο καθαρό εισόδημά τους ανήλθε στο ποσό αυτό, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως σε 748,58 ευρώ. Το οικονομικό έτος 2008 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 11.363,25 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, ήτοι το ετήσιο καθαρό εισόδημά τους ανήλθε στο ποσό αυτό, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως σε 946,93 ευρώ. Το οικονομικό έτος 2009 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 14.534,38 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, ήτοι το ετήσιο καθαρό εισόδημά τους ανήλθε στο ποσό αυτό, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως σε 1.211,19 ευρώ. Το οικονομικό έτος 2010 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 14.338,43 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, αλλά επεστράφη ποσό 50,04 ευρώ, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως καθαρά το εισόδημά τους ανήλθε σε 1.199,03 ευρώ. Το οικονομικό έτος 2011 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 16.547,57 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, ήτοι το ετήσιο καθαρό εισόδημά τους ανήλθε στο ποσό αυτό, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως σε 1.378,96 ευρώ. Το οικονομικό έτος 2012 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 5.851,04 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, αλλά επεστράφη ποσό 98,84 ευρώ, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως καθαρά το εισόδημά τους

ανήλθε σε 495,82 ευρώ. Το οικονομικό έτος 2013 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 18.225,58 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, αλλά επεστράφη ποσό 437,38 ευρώ, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως καθαρά το εισόδημά τους ανήλθε σε 1.555,24 ευρώ. Το οικονομικό έτος 2014 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 19.381,76 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, αλλά επεστράφη ποσό 1.128,05 ευρώ, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως καθαρά το εισόδημά τους ανήλθε σε 1.708,96 ευρώ. Το φορολογικό έτος 2014 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 12.549,86 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, ήτοι το ετήσιο καθαρό εισόδημά τους ανήλθε στο ποσό αυτό, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως σε 1.045,82 ευρώ. Το φορολογικό έτος 2015 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 20.566,99 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, αλλά επεστράφη το ποσό των 293,36 ευρώ, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως καθαρά το εισόδημά τους ανήλθε σε 1.738,36 ευρώ. Το φορολογικό έτος 2016 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 16.759,11 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, αλλά επεστράφη το ποσό των 270,59 ευρώ, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως καθαρά το εισόδημά τους ανήλθε σε 1.419,14 ευρώ. Το φορολογικό έτος 2017 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 20.571,84 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, αλλά επεστράφη το ποσό των 140,93 ευρώ, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως καθαρά το εισόδημά τους ανήλθε σε 1.726,06 ευρώ. Το φορολογικό έτος 2018 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 23.384,38 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως καθαρά το εισόδημά τους ανήλθε σε 1.948,69 ευρώ. Το φορολογικό έτος 2019 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 14.399,74 ευρώ, ενώ δεν καταλογίσθηκε φόρος, αλλά επεστράφη το ποσό των 161,43 ευρώ, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως καθαρά το εισόδημά τους ανήλθε σε 1.213,43 ευρώ. Το φορολογικό έτος 2024 το συνολικό δηλωθέν ετήσιο εισόδημά τους ανήλθε σε 26.298,99 ευρώ, ενώ επεστράφη φόρος ύψους 346,98 ευρώ, ήτοι το ετήσιο καθαρό εισόδημά του ανήλθε στο ποσό των 26.645,97 ευρώ, ήτοι κατά μέσο όρο μηνιαίως σε 2.220,49 ευρώ. Περαιτέρω, οι αιτούντες-εκκαλούντες χρησιμοποιούν ως κύρια κατοικία διαμέρισμα σε πολυκατοικία, το οποίο ανήκει κατά ποσοστό 50% σε έκαστο εξ αυτών, ευρισκόμενο [REDACTED] επιφάνεια κύριων χώρων [REDACTED] συναποτελούμενο από μία αποθήκη

12,00 τ.μ., κατασκευής έτους 2005. Σύμφωνα με την προσκομιζόμενη πράξη διοικητικού προσδιορισμού φόρου ΕΝΦΙΑ έτους 2025, η αντικειμενική αξία του ποσοστού 50% για έκαστο των αιτούντων ανέρχεται σε 18.645,73 ευρώ, όσον αφορά στο διαμέρισμα, και σε 745,20 ευρώ, όσον αφορά στην αποθήκη, ήτοι η συνολική αντικειμενική αξία του διαμερίσματος και της αποθήκης ανέρχεται σε 38.781,86 ευρώ. Ο αιτών είναι ακόμη αποκλειστικός κύριος ενός Ε.Ι.Χ. έτους 1990 μάρκας SUZUKI, καθώς και μίας μοτοσικλέτας έτους 2000, ίδιας μάρκας. Ουδέν άλλο περιουσιακό στοιχείο, κινητό ή ακίνητο, έχουν οι αιτούντες. Λαμβανομένων υπόψη των προσωπικών, οικογενειακών και περιουσιακών στοιχείων, οι αιτούντες προσδιόρισαν στην αίτησή του τις εύλογες μηνιαίες δαπάνες διαβίωσής του στο ποσό των 900 ευρώ, ήτοι σε χρόνο προγενέστερο της απόκτησης του πρώτου τέκνου τους. Πλην όμως, το ποσό αυτό κρίνεται πράγματι εύλογο για ένα αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης δύο ατόμων, ήτοι μέχρι το έτος 2016, οπότε και γεννήθηκε το πρώτο τέκνο των αιτούντων. Σήμερα εντούτοις, έχοντας τρία ανήλικα τέκνα ως προστατευόμενα μέλη, και αφού ληφθούν υπόψη ενδεικτικά, και όχι δεσμευτικά (βλ. Ι. Βενιέρη - Θ. Κατσά, «Εφαρμογή του Ν. 3869/2010 για τα Υπερχρεωμένα Φυσικά Πρόσωπα», εκδ. 2016, σελ. 498 επ.) οι έρευνες οικονομικών προϋπολογισμών που διενεργεί η ΕΛΣΤΑΤ, οι βασικές βιοτικές ανάγκες της οικογένειας για διατροφή, ένδυση, υπόδηση, καταναλωτικά αγαθά, μετακινήσεις, λειτουργικά έξοδα κατοικίας (ηλεκτρισμός, ύδρευση, κοινόχρηστα, θέρμανση, επισκευών και συντήρησης), φόρους, ασφάλειες, υπηρεσίες τηλεφωνίας, προμήθεια ειδών, υπηρεσίες ατομικής φροντίδας, ανάγκες για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, το παρόν Δικαστήριο κρίνει ότι το ποσό που αντιστοιχεί στις εύλογες δαπάνες διαβίωσης της ανωτέρω οικογένειας, στον χρόνο συζήτησης της έφεσης, ανέρχεται σε 2.300 ευρώ, το δε ποσό αυτό ανταποκρίνεται στην απαίτηση διατήρησης του ελάχιστου ορίου αξιοπρεπούς διαβίωσης της οικογένειας (άρθρο 2 παρ. 1 Συντ.), λαμβανομένου, όμως, επίσης, υπόψη ότι ο οφειλέτης, ο οποίος αιτείται την υπαγωγή του στις ευεργετικές ρυθμίσεις του ν. 3869/2010, πρέπει, από την πλευρά του, να μειώσει τις δαπάνες του στις απολύτως απαραίτητες για το προβλεπόμενο από τον νόμο χρονικό διάστημα της ρύθμισης. Εξάλλου, όσον αφορά στα ληξιπρόθεσμα χρέη των αιτούντων – εκκαλούντων, λεκτέα τα ακόλουθα: Οι αιτούντες- εκκαλούντες έλαβαν το πρώτο δανειακό προϊόν το έτος 2006. Σε χρόνο προγενέστερο του έτους, πριν από την

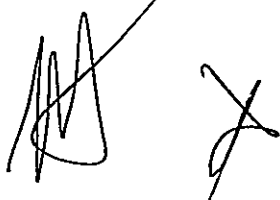
κατάθεση της ένδικης αίτησης, η αιτούσα έλαβε τα παρακάτω δάνεια, τα οποία, κατά πλάσμα του Νόμου, ειδικότερα δε με βάση το άρθρο 6 παρ. 3 του ν. 3869/2010, (όπως αυτό ίσχυε πριν την αντικατάστασή του με την παρ. 16 του άρθρου 1 της ΥΠΟΠΑΡ.Α.4 του άρθρου 2 του ν. 4336/2015 (ΦΕΚ Α' 94/14-08-2015), που καταλαμβάνει, σύμφωνα με την παρ. 5 του άρθρου 2 της ΥΠΟΠΑΡ.Α.4 του άρθρου 2 του Ν. 4336/2015, τις αιτήσεις που υποβάλλονται, μετά την έναρξη ισχύος του, δηλαδή μετά από την υπογραφή από τα συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης Χρηματοδοτικής Διευκόλυνσης της ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΥ Β' του άρθρου 3 του ν. 4336/2015, δηλ. μετά την 14-08-2015), θεωρούνται ληξιπρόθεσμα και υπολογίζονται με την τρέχουσα αξία τους, κατά το χρόνο της κοινοποίησης της αίτησης, με εξαίρεση τα χρέη που προέρχονται από τα παρακάτω εκτιθέμενα, εμπραγμάτως ασφαλισμένα δάνεια, των οποίων ο εκτοκισμός συνεχίζεται, με το επιτόκιο ενήμερης οφειλής, μέχρι το χρόνο κατά τον οποίο εκδόθηκε, κατά τα ανωτέρω, οριστική απόφαση επί της άνω αίτησης, ήτοι: Δυνάμει της από 02-12-2015 κατάσταση οφειλών της Τράπεζας Eurobank, ο αιτών έχει συνολικά οφειλές ύψους 4.392,29 ευρώ, οι οποίες αναλύονται ως εξής: 1. Οφειλή από την υπ' αριθμ. 2067069211 σύμβαση καταναλωτικού δανείου, στην οποία ενέχεται ως πρωτοφειλέτης με εγγυητή τον πατέρα του, ύψους 4.132 ευρώ, με το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης να ανέρχεται σε ποσό 16,26 ευρώ και 2. Οφειλή από την υπ' αριθμ. [REDACTED] σύμβαση πιστωτικής κάρτας, ύψους 260,29 ευρώ, με το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης να ανέρχεται σε ποσό 0,52 ευρώ. Δυνάμει της από 15-04-2016 κατάστασης οφειλών της Τράπεζας Alpha Bank, ο αιτών έχει συνολικά οφειλές ύψους 131.839,17 ευρώ, οι οποίες αναλύονται ως εξής: 1. Οφειλή από καταναλωτικό δάνειο, ως οφειλέτης, ύψους 3.612,41 ευρώ, με το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης να ανέρχεται σε ποσό 12,24 ευρώ, 2. Οφειλή από στεγαστικό δάνειο, ως συνοφειλέτης με την σύζυγό του, για το οποίο έχει εγγραφεί προσημείωση υποθήκης και για το οποίο οι γονείς του ενέχονται ως εγγυητές, ύψους 16.748,10 ευρώ, με το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης να ανέρχεται σε ποσό 7,02 ευρώ, 3. Οφειλή από στεγαστικό δάνειο,, ως συνοφειλέτης με την σύζυγό του, για το οποίο έχει εγγραφεί προσημείωση υποθήκης και για το οποίο οι γονείς του ενέχονται ως εγγυητές, ύψους 53.863,33 ευρώ, με το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης να ανέρχεται σε ποσό 20,84 ευρώ και 4. Οφειλή από στεγαστικό δάνειο, ως συνοφειλέτης με την σύζυγό

του, για το οποίο έχει εγγραφεί προσημείωση υποθήκης και για το οποίο οι γονείς του ενέχονται ως εγγυητές, ύψους 57.615,33 ευρώ, με το 10% της τελευταίας ενήμερης δόσης να ανέρχεται σε ποσό 22,39 ευρώ. Δυνάμει της από 08-02-2016 κατάστασης οφειλών της Τράπεζας Πειραιώς, καθολική διάδοχος της Τράπεζας Κύπρου, ο αιτών έχει συνολικά οφειλές ύψους 6.504,02 ευρώ, οι οποίες προέρχονται από καταναλωτικό δάνειο. Ήτοι ο αιτών, και η σύζυγός του, για την αποπληρωμή των χρεών του οφείλει μηνιαίως, όπως ο ίδιος προσδιόρισε στην αίτησή του και στις πρωτόδικες προτάσεις του, το ποσό των 900 ευρώ. Επισημαίνεται, ότι το ύψος των επίδικων οφειλών καθορίζεται από τις αναλυτικές καταστάσεις, που απεστάλησαν από τις πιστώτριες τράπεζες στην αιτούσα, μετά από αίτηση της τελευταίας, καθότι, σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 1 του ν. 3869/2010, το Δικαστήριο, προκειμένου να προχωρήσει στη ρύθμιση, ελέγχει μόνο την ύπαρξη των αμφισβητούμενων απαιτήσεων. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής και σε συνδυασμό με τα όσα αναφέρονται στην παρ. 2 του άρθρου 8, η ένταξη της απαίτησης στη ρύθμιση θα γίνει με τη μορφή και το ύψος που την εισφέρει ο οφειλέτης, χωρίς να υπάρχει η δυνατότητα τροποποίησης του ύψους ή των δεδουλευμένων τόκων από το Δικαστήριο (Δ. Μακρής, «Κατ' άρθρο Ερμηνεία του Ν. 3869/2010», Β' Έκδοση, σ. 82, υπό άρθρο 8). Από την παράθεση όλων των ανωτέρω στοιχείων, αφενός των εισοδημάτων και των εύλογων οικογενειακών δαπανών των αιτούντων, αφετέρου των χρεών τους προς τους πιστωτές τους, προκύπτει ότι όλα τα έτη για τα οποία προσκομίζονται εκκαθαριστικά σημειώματα, με εξαίρεση το έτος 2024, το μηνιαίο καθαρό οικογενειακό εισόδημά τους κυμαίνεται περίπου κατά μέσο όρο από 1.100 έως 1.400 ευρώ. Με τα δεδομένα αυτά, λαμβάνοντας υπόψη ότι, όπως αναφέρουν στην αίτησή τους και στις πρωτόδικες προτάσεις τους, χωρίς αυτό να αμφισβητείται ειδικά από τις εφεσίβλητες, οι αιτούντες έπαυσαν να πληρώνουν τα χρέη τους περί τα τέλη του έτους 2011, αποδεικνύεται ότι οι αιτούντες αυτοδύναμα δεν είχαν ουδέποτε την οικονομική δυνατότητα να καλύπτουν τις εύλογες δαπάνες διαβίωσής τους και ταυτόχρονα το ποσό των οφειλών τους. Προς το σκοπό αυτό όμως, ισχυρίζονται ότι από ιδιαίτερο ηθικό καθήκον, συνέδραμαν οι γονείς τους πρώτου αιτούντος-εκκαλούντος. Πράγματι, όπως προκύπτει από τα προσκομιζόμενα εκκαθαριστικά σημειώματα των γονέων του αιτούντος, για τα έτη 2004 έως και 2007, το ετήσιο οικογενειακό τους εισόδημα ξεπερνούσε τις 30.000 ευρώ, ενώ από το έτος

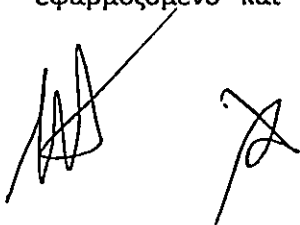
2008 έως και το έτος 2014 κυμαινόταν περίπου από 22.000 ευρώ έως 27.000 ευρώ ετησίως. Προς επίρρωση του ισχυρισμού τους αυτού, προσκομίζουν την υπ' αριθμ. 181/2018 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αμαρουσίου, η οποία έκανε δεκτή αίτηση των γονέων του πρώτου των αιτούντων περί υπαγωγής τους στην ρύθμιση του Ν. 3869/2010. Όπως δέχεται η απόφαση αυτή, οι γονείς του πρώτου αιτούντος-εκκαλούντος είχαν αναλάβει εξ ολοκλήρου την αποπληρωμή της μηνιαίας δόσης των στεγαστικών δανείων των αιτούντων. Έτσι, λοιπόν, με αυτόν τον τρόπο, ήτοι με την συνδρομή των γονέων του πρώτου εκκαλούντος, οι αιτούντες ήταν σε θέση να ανταπεξέλθουν στις δανειακές τους υποχρεώσεις. Μάλιστα, οι γονείς του πρώτου εκκαλούντος, συμβλήθηκαν ως εγγυητές στα στεγαστικά δάνεια που οι αιτούντες έλαβαν. Πλην όμως, από την στιγμή που και οι ίδιοι υπήχθησαν σε ρύθμιση για τα δικά τους χρέη, δεν μπόρεσαν εφεξής να συνδράμουν τους αιτούντες. Λαμβανομένης δε υπόψη και της γέννησης των τριών τέκνων των αιτούντων, γεγονός που αύξησε κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας τις μηνιαίες εύλογες δαπάνες της οικογένειας, αποδεικνύεται ότι οι αιτούντες περιήλθαν σε γενική και μόνιμη αδυναμία αποπληρωμής των χρεών τους, αφού πλέον απώλεσαν την οικονομική συνδρομή, σε μηνιαία βάση, των γονέων του πρώτου εκκαλούντος, οι δε μηνιαίες δαπάνες τους αυξήθηκαν σημαντικά. Οι εκκαλούντες, με τον μοναδικό λόγο έφεσής τους, όπως αναλύεται στα επιμέρους σκέλη του, παραπονούνται ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έσφαλε κατά την κρίση του περί του ότι οι αιτούντες ουδέποτε περιήλθαν σε γενική και μόνιμη αδυναμία πληρωμών. Πλην όμως, με βάση τα προλεχθέντα, ο λόγος αυτός πρέπει να γίνει δεκτός ως ουσιαστικά βάσιμος. Συνεπώς, εφόσον ο λόγος έφεσης έγινε δεκτός, και ως βάσιμος στην ουσία του, πρέπει η εκκαλουμένη να εξαφανιστεί και το παρόν Δικαστήριο να κρατήσει την υπόθεση και να την δικάσει στην ουσία της, κατά το άρθρο 535 παρ. 1 ΚΠολΔ, συνεκδικάζοντας, κατά το άρθρο 246 ΚΠολΔ (σε συνδυασμό με το άρθρο 741 ΚΠολΔ) τις δύο ένδικες αιτήσεις, λόγω συνάφειας, υπαγωγής τους στην ίδια διαδικασία (της εκούσιας δικαιοδοσίας) και διευκόλυνσης και επιτάχυνσης της δίκης, εφόσον, κατά τα εκτιθέμενα σε αυτές, οι αιτούντες (σύζυγοι) είναι συνοφειλέτες ορισμένων εκ των αγόμενων προς ρύθμιση δανείων, αδιάφορο αν ο πρώτος εκ των αιτούντων (νυν εκκαλούντων) έχει, πέραν της κοινής επιπλέον, και ατομική (μόνο δική του και όχι και της συζύγου του – δεύτερης αιτούσας – εκκαλούσας) πιστώτρια, αφού, με τη συνεκδίκαση, δεν ανατρέπεται η

αυτοτέλεια της κάθε μίας έννομης σχέσης δίκης, δοθέντος ότι δεν θίγεται ο προσωποπαγής χαρακτήρας του δικαιώματος κάθε οφειλέτη, από τη στιγμή που, στην ίδια απόφαση, θα περιέχονται δυο ατομικές ρυθμίσεις, μια για τον καθένα οφειλέτη, με καταβολές τόσο προς τους ατομικούς του πιστωτές όσο και προς τον κοινό πιστωτή, εφόσον απαιτηθεί (πρβλ. τις ΜΠρΚορ. 214/2013, ΕιρΠατρ. 159/2018, ΕιρΘηβ. 3/2013, ΕιρΠατρ. 25/2013, ΕιρΚορ. 89/2013, ΕιρΧαν. 346/2013, ΕιρΠατρ. 1/2012, ΕιρΠατρ. 127/2012, ΕιρΚαβ. 213/2012). Πρέπει δε να σημειωθεί, βάσει του αυτεπάγγελτου, κατ' άρθρο 522 ΚΠολΔ, ελέγχου, στον οποίο προβαίνει το παρόν Δικαστήριο, ως δικάζον την υπόθεση κατ' έφεση, ότι οι αμφοτέρες οι ένδικες αιτήσεις τυγχάνουν ορισμένες, καθώς περιέχουν όλα τα απαιτούμενα, κατά το άρθρο 216 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με το άρθρο 741, αλλά και το άρθρο 747 παρ. 2 ΚΠολΔ, στοιχεία, χωρίς, όμως, να απαιτείται, πέραν τούτων, να αναφέρονται και οι λόγοι για τους οποίους οι αιτούντες προέβησαν στη σύναψη των επίμαχων δανειακών συμβάσεων, η συνολική μηνιαία δόση που έπρεπε να καταβάλλουν στους πιστωτές τους, αλλά ούτε και οι λόγοι, εξαιτίας των οποίων τούτοι περιήλθαν σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών (βλ. την ΑΠ 213/2018 ΕΠολΔ 2018, 673), με συνέπεια η περί του αντιθέτου ένσταση αοριστίας, που η παρεμβαίνουσα είχε προβάλει πρωτοδίκως, με τις προτάσεις της, να τυγχάνει απορριπτέα. Λόγω δε της (ολικής) νίκης των εκκαλούντων, πρέπει, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 495 παρ. 3 προτελευταίο εδάφιο του ΚΠολΔ, να διαταχθεί να τους επιστραφεί το παράβολο που είχαν καταθέσει, κατά την άσκηση της έφεσης. Προσέτι δε, απορριπτέα τυγχάνει και η ένσταση περί δόλιας εκ μέρους των αιτούντων περιέλευσής τους σε γενική και μόνιμη αδυναμία πληρωμών. Τούτο δε για τους ακόλουθους λόγους: 1. Οι αιτούντες, εξ αρχής είχαν την συνδρομή των γονέων του πρώτου εξ αυτών, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να προβλέψουν, αλλά ούτε και να ευθύνονται για την παύση της δυνατότητάς τους να τους συνδράμουν με το πέρασμα των χρόνων. Ως εκ τούτου, ο ισχυρισμός περί αρχικού δόλου, τυγχάνει απορριπτέος, αφού οι γονείς του πρώτου των εκκαλούντων είχαν αναλάβει με δικές τους δυνάμεις την αποπληρωμή των στεγαστικών τους δανείων. 2. Οι αιτούντες φάνηκαν συνεπείς στις οικονομικές τους υποχρεώσεις για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, ήτοι από το έτος 2006 έως και το έτος 2011. Πέραν τούτου, το γεγονός ότι οι ίδιοι προχώρησαν σε εγγραφή προσημείωσης υποθήκης στην κατοικία που αγόρασαν με τα στεγαστικά δάνεια,

αλλά και το γεγονός ότι οι γονείς του πρώτου εκκαλούντος συμβλήθηκαν ως εγγυητές, αποδεικνύει ότι οι αιτούντες είχαν την πρόθεση να είναι οικονομικά συνεπείς στα χρέη τους. 3. Το γεγονός ότι οι αιτούντες δεν δανειοδοτήθηκαν με καταναλωτικά προϊόντα, σε μια προσπάθεια δήθεν να αποκτήσουν βιοτικό επίπεδο ανώτερο των οικονομικών τους δυνατοτήτων, αλλά απεναντίας, βάσει των προσκομιζόμενων καταστάσεων οφειλών, ο πρώτος εκκαλών είχε ήδη αποπληρώσει, με συνέπεια, 4 πιστωτικές κάρτες, αποδεικνύει ότι οι αιτούντες, όχι μόνο είχαν την πρόθεση, αλλά και την δυνατότητα, μέχρι το 2011, να είναι συνεπείς στις οικονομικές τους υποχρεώσεις. 4. Η αύξηση των οικογενειακών τους δαπανών δεν επήλθε από ανακυκλούμενο υπερδανεισμό, αλλά από την απόκτηση τριών τέκνων. Συνεπώς, εφόσον αποδείχθηκε ότι συντρέχει η προϋπόθεση της χωρίς δόλο περιέλευσης των αιτούντων – εκκαλούντων σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρεών τους, οι ένδικες αιτήσεις τους πρέπει να γίνουν δεκτές, και ως ουσία βάσιμες, και αμφότεροι να υπαχθούν στο Ν. 3869/2010, για τη ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων. Αναφορικά δε με τις προβλεπόμενες (τρεις διακριτές) ρυθμίσεις, που προβλέπονται στα άρθρα 9 παρ. 1, 8 παρ. 2 και 9 παρ. 2 του ανωτέρω νόμου, όπως οι εν λόγω διατάξεις ίσχυαν, κατά τα προαναφερθέντα, προ των τροποποιήσεων που επέφεραν σε αυτές, διαδοχικά, οι Ν. 4336/2015 και 4346/2015, δεδομένου ότι οι ένδικες αιτήσεις κατατέθηκαν προ της 14-08-2015, πρέπει να επιτωθούν τα ακόλουθα: Α) Όσον αφορά την προβλεπόμενη στο άρθρο 9 παρ. 1 του Ν. 3869/2010 ρευστοποίηση περιουσιακών στοιχείων των αιτούντων, το αυτοκίνητο και η μοτοσικλέτα του αιτούντος πρέπει να εξαιρεθούν της προβλεπόμενης στο άρθρο 9 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, εκποίησης, καθώς, πέραν του ότι χρησιμεύουν για την κάλυψη των οικογενειακών αναγκών του αιτούντος – εκκαλούντος, η εκποίησή τους δεν αναμένεται να προκαλέσει αξιόλογο αγοραστικό ενδιαφέρον, λόγω της παλαιότητάς τους, ενώ, και αν ακόμη πωλούνταν, το τίμημα που θα επιτυγχανόταν, μετά και την αφαίρεση όλων των εξόδων (δημοσιεύσεων, αμοιβής εκκαθαριστή κλπ.), θα ήταν ιδιαίτερα χαμηλό και δεν επρόκειτο να βελτιώσει σημαντικά τη θέση των πιστωτών. Με δεδομένο περαιτέρω ότι στο πρόσωπο των εκκαλούντων συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις, οι οποίες αφορούν στην περιέλευσή τους σε κατάσταση μακροχρόνιας ανεργίας και στις δυσμενείς προοπτικές τους για την εξασφάλιση ικανοποιητικού εισοδήματος, τέτοιου που να

καλύπτονται οι εύλογες δαπάνες διαβίωσης μιας πενταμελούς οικογένειας, και ταυτόχρονα να έχουν την δυνατότητα για αποπληρωμή πληρωμή μέρους των χρεών τους, πρέπει να οριστούν στο πλαίσιο της ρύθμισης των οφειλών τους μηδενικές μηνιαίες καταβολές προς τις εφεσίβλητες για χρονικό διάστημα τριών (3) ετών από τη δημοσίευση της παρούσας υπόθεσης. Εξάλλου, οι κατά τα ανωτέρω εξαιρετικές περιστάσεις εμφανίζουν μόνιμο χαρακτήρα και για τον λόγο αυτό παρέλκει ο ορισμός νέας δικασίμου για τον επαναπροσδιορισμό του ύψους των κατά τα ανωτέρω καταβολών (άρθρο 8 παρ. 6 του ν. 3869/2010). Περαιτέρω, συντρέχει νόμιμη περίπτωση να εξαιρεθεί από την εκποίηση προς ικανοποίηση των απαιτήσεων των εφεσίβλητων το κατά τα ανωτέρω μνημονευόμενο διαμέρισμα, το οποίο χρησιμεύει ως κύρια κατοικία των αιτούντων και της οικογένειάς τους, καθώς η αντικειμενική αξία αυτού δεν υπερβαίνει το προβλεπόμενο από τις ισχύουσες διατάξεις όριο αφορολόγητης απόκτησης πρώτης κατοικίας προσαυξημένο (άρθρο 9 παρ. 2 εδ. α' του ν. 3869/2010, όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή του από τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 1 του ν. 4346/2015). Ενόψει μάλιστα των εξαιρετικών περιστάσεων, οι οποίες συντρέχουν στο πρόσωπο των εκκαλούντων και προσδιορίζονται ανωτέρω, πρέπει να οριστούν προς εξαίρεση από την εκποίηση της κυριότητά τους επί του ανωτέρω διαμερίσματος μηδενικές μηνιαίες καταβολές για χρονικό διάστημα τριών (3) ετών από τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, παρέλκει δε ο ορισμός νέας δικασίμου για τον επαναπροσδιορισμό του ύψους των κατά τα ανωτέρω καταβολών (άρθρο 9 παρ. 6 του ν. 3869/2010, όπως προστέθηκε με τη διάταξη του άρθρου 62 παρ. 6 του ν. 4549/2018 και εφαρμόζεται και στην παρούσα υπόθεση βάσει της διάταξης του άρθρου 68 παρ. 11 του ίδιου νόμου, σε συνδυασμό προς τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 6 του ν. 3869/2010). Κατόπιν των ανωτέρω, οι ένδικες αιτήσεις πρέπει να γίνουν δεκτές, ως ουσιαστικά βάσιμες, και να ρυθμισθούν οι αναφερόμενες σε αυτές οφειλές των αιτούντων, με σκοπό την απαλλαγή τους, κατά το άρθρο 11 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, από αυτές, εξαιρουμένων από την εκποίηση της κύριας κατοικίας αμφοτέρων των αιτούντων – εκκαλούντων, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό. Παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας εκ μέρους των ερήμην δικαζόμενων εφεσίβλητων δεν ορίζεται, διότι δυνατότητα άσκησης τέτοιας ανακοπής δεν παρέχεται από το Νόμο (άρθρο 14 του Ν. 3869/2010, εφαρμοζόμενο και στο δεύτερο βαθμό). Δικαστικά έξοδα δεν επιβάλλονται,

σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 6 του Ν. 3869/2010, η οποία τυγχάνει εφαρμογής και στη δευτεροβάθμια δίκη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ Α) την από [REDACTED] με αριθμό κατάθεσης δικογράφου [REDACTED] φεση, αντίγραφο της οποίας κατατέθηκε στη Γραμματεία του παρόντος δευτεροβάθμιου Δικαστηρίου, με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου [REDACTED] και Β) την ασκηθείσα προφορικά και με τις προτάσεις αυτοτελή πρόσθετη παρέμβαση.

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην των εφεσίβλητων, εκ των οποίων η πρώτη αντιπροσωπεύεται από την προσθέτως παρεμβαίνουσα και αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και στην ουσία την έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την με αριθμό [REDACTED] απόφαση του Ειρηνοδικείου Αχαρνών.

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση.

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' ουσίαν την από [REDACTED] αίτηση και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου [REDACTED] και την από [REDACTED] αίτηση και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου [REDACTED] τις οποίες **ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ**.

ΔΕΧΕΤΑΙ τις αιτήσεις.

ΟΡΙΖΕΙ μηδενικές μηνιαίες καταβολές προς απαλλαγή εκάστου των εκκαλούντων από τις οφειλές τους προς τις εφεσίβλητες για χρονικό διάστημα τριών (3) ετών από τη δημοσίευση της απόφασης.

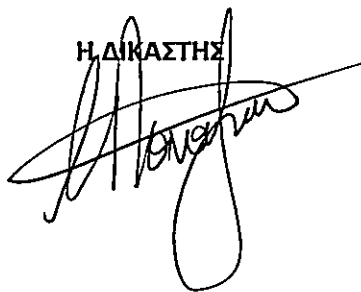
ΕΞΑΙΡΕΙ από την εκποίηση προς ικανοποίηση των ανωτέρω απαιτήσεων διαμέρισμα σε πολυκατοικία, το οποίο ανήκει κατά ποσοστό 50% σε έκαστο εκ των εκκαλούντων-αιτούντων, ευρισκόμενο στον [REDACTED]

ΟΡΙΖΕΙ μηδενικές μηνιαίες καταβολές για χρονικό διάστημα τριών (3) ετών από τη δημοσίευση της απόφασης προς το σκοπό της εξαίρεσης του κατά ανωτέρω ακινήτου από την εκποίηση.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την επιστροφή στους εκκαλούντες του παραβόλου που κατέθεσαν
κατά την άσκηση της έφεσης.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη, δημόσια
συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των
πληρεξούσιων δικηγόρων τους, την 0191 2026.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

